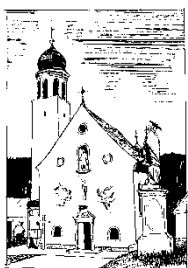

Zjevení Panny Marie ve Fatimě – zjevení anděla míru

Farní dopis č. 165 – červen

Milí farníci, poutníci a přátelé.

Opět začíná nový kalendářní měsíc a s ním přichází i nový farní dopis s novým tématem. Protože prožíváme rok 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, je to příležitost přiblížit si alespoň stručně tato zjevení. Je jasné, že většina pozornosti je zde upřena ke zjevením Panny Marie a jejímu poselství. Chci se ale nejprve zmínit o trojím zjevení anděla Portugalska, které samotným zjevením Panny Marie předcházelo.

K prvnímu zjevení anděla došlo na jaře roku 1916. Jednoho jarního rána se pasáči odebrali na pozemek Luciiných rodičů nazývaný Chousa Velha. Aby se chránili před hustým mrholením, vystoupili s ovci po svahu pahorku a schovali se mezi skalkami. Sestra Lucie na to vzpomíná: „Bylo to tehdy, když jsme poprvé vešli do požehnané jeskyně... Tam jsme strávili celý den, i když už přestalo pršet a objevilo se znovu krásné zářící slunce. Snědli jsme svou svačinu, pomodlili jsme se růženec, ani nevím, jestli to byl jeden z těch, během nichž jsme kvůli tomu, že jsme si chtěli hrát, odříkali pouze „Zdravas Maria“ a „Otče náš“! Když jsme se domodlili, začali jsme hrát s kamínky. Hráli jsme si několik okamžiků, když silný vítr začal kývat se stromy a my jsme se vyběhli podívat ven, co se děje, protože bylo zcela jasno. Viděli jsme, že od olivovníku k nám přichází ta postava, o níž jsem už mluvila. Hyacinta a František ji předtím nikdy neviděli a já jsem jim o ní neříkala. Čím více se blížila, tím jsme viděli více detailů: byl to přibližně čtrnáctiletý nebo patnáctiletý mladík, velice krásný, bělejší než sníh, slunce ho dělalo průhledným, jako by byl z křišťálu. Přišel až k nám a řekl: „Nebojte se! Jsem anděl míru. Pomodlete se se mnou. A poklekl, sklonil hlavu až k zemi a nechal nás třikrát zopakovat tato slova: „Můj Bože! Věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím tě o odpuštění pro ty, kdo v tebe nevěří, neklaní se ti, nedoufají v tebe a nemilují tě.“ Potom se zvedl a řekl: „Takhle se modlete. Ježíšovo a Mariino srdce pozorně naslouchají hlasu vašich modliteb.“

Pak zmizel. Lucie popisuje dojem, jaký toto setkání na třech pasáčcích zanechalo: „Ovzduší nadpřirozena, které nás obklopilo, bylo tak intenzivní, že jsme si velmi dlouho ani neuvědomovali, jestli žijeme nebo ne, a setrvali jsme v té pozici, jak nás zanechal, a stále jsme opakovali tutéž modlitbu. Boží přítomnost jsme cítili tak silně a důvěrně blízko, že jsme se ani neodvažovali mluvit mezi sebou. I den poté jsme v duši ještě stále cítili tuto atmosféru, která vyprchávala jen velice pomalu.“ Toto zjevení ony tři děti hluboce ovlivnilo. „Od té doby jsme trávili mnoho času tím, že jsme se je (andělova slova) opakovali sklonění až k zemi, někdy dokonce tak dlouho, dokud jsme nepadli únavou.“

Přibližně koncem července se anděl vrátil a děti znovu navštívil. Tentokrát se setkání odehrálo na hospodářství Luciiným rodičů. Lucie o tom opět vypráví: „Po trochu delší době jsme si jednoho dne v čase siesty hráli poblíž studny, kterou měli moji rodiče na hospodářství, kterému jsme říkali Arneiro... Najednou jsme vedle sebe uviděli stejného anděla, myslím, že to byl on, a řekl: „Co děláte? Hodně se modlete. Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Mariino mají pro vás plán milosrdenství. Neustále přinášíte Nejvyššímu modlitby a oběti.“ „Jak se máme obětovat?“ „Všemi způsoby, jakými můžete, nabízejte Bohu oběti na smír za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků. Tak vyprosíte mír své vlasti. Já jsem její anděl strážný, anděl Portugalska. A zvláště přijímejte a pokorně snášejte utrpení, které vám Pán může poslat.“

Anděl Portugalska se znovu zjevil třem dětem na Loca do Cabeco, když pásli ovce na Valinhos v olivovém háji Luciiných rodičů zvaném Preugueira. Zjevení se odehrálo ke konci září téhož roku. Lucie toto setkání věrně popisuje ve svých *Vzpomínkách*: ... Hned po příchodu na Loca do Cabeco se

začali modlit růženec a na kolenou s tváří skloněnou k zemi opakovali modlitbu, kterou je naučil anděl při svém prvním zjevení: „Můj Bože, věřím v tebe, klaním se ti, doufám v tebe a miluji tě...“

„Nevím už, kolikrát jsme opakovali tuto modlitbu, když jsme nad sebou uviděli zářit neznámé světlo. Zvedli jsme se, abychom se podívali, co se děje, a uviděli jsme anděla, který držel v levé ruce kalich, nad nímž byla hostie, z níž skanulo do kalichu několik krupějí krve. Anděl nechal kalich vznášet se ve vzduchu, poklekl vedle nás a nechal nás třikrát zopakovat tuto modlitbu: „Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, (hluboce se ti klaním a) obětují ti nejdražší tělo, krev, duši i božství Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na smír za urážky, rouhání a lhostejnost, jimiž je urážen. A pro zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina tě prosím za obrácení hříšníků.“ Potom se zvedl a vzal do rukou kalich a hostii. Sv. hostii podal mně, krev z kalichu rozdělil mezi Františka a Hyacintu a řekl: „Jezte a pijte tělo a krev Ježíše Krista, strašlivě uráženého nevděčnými lidmi. Konejte pokání za jejich zločiny a utěšujte svého Boha.“ A znovu se sklonil až k zemi a třikrát s námi zopakoval tu samou modlitbu: „Nejsvětější Trojice...“, pak zmizel. My jsme zůstali v této pozici a stále jsme opakovali ta slova. Když jsme vstali, zjistili jsme, že už je večer, a tudíž čas vrátit se domů.“

Aniž by pasáči dokázali vysvětlit, co to znamená, dosvědčili, co se po každém zjevení anděla dělo v jejich nitru: „Když jsme mluvili s andělem, nevím, co jsme cítili. Hyacinta říkávala: „Nevím, co to cítím; už nemohu mluvit ani zpívat, ani si hrát, a nemám na nic sílu. „Ani já ne,“ odpovídal František. „Ale co na tom záleží? Anděl je mnohem krásnější než to všechno. Mysleme na něj.“ Při třetím zjevení byla nadpřirozená atmosféra ještě silnější než předtím. Po několik následujících dní se ani František neodvažoval mluvit. Pak řekl: „Jsem moc rád, když vidím anděla. Ale horší je, že potom nejsme ničeho schopní. Nedokážu dokonce ani chodit, nevím co se to děje.“

Život pasáčků pokračoval naprosto normálně, aniž by si příbuzní čehokoli všimli. Ale milost pozvolna proměňovala jejich nitra a připravovala je na velký den, který se už blížil. Život těchto tří dětí zatím plynul mezi hlídáním stáda, hrami a umrtvenými doporučenými andělem, aniž by si uvědomovaly, že se blíží událost předurčená k tomu, aby proměnila celý svět.

Kéž nás příklad dětí – Lucie, Františka a Hyacinty vytrhne z jakékoli duchovní vlačnosti a lhostejnosti. Naopak ať v našich srdcích probudí touhu po Bohu, povzbudí k větší lásce a úctě k Ježíši Kristu přítomnému v Nejsvětější Svátosti Oltářní a zároveň povzbudí naši ochotu modlitbou a obětmi odčiňovat urážky za hříchy vůči Bohu.

S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša